

Lk; 14:25-33.

Felolvasott ígénk azzal kezdődik, hogy Jézus után nagy sokaság megy. Nagy sokaság, legalábbis test szerint látszólag. De Jézus, aki látja azt is, hogy mi lakik az emberben, ennél többet akar. Ő valódi követőket akar. Olyanokat, akik nem csak útjának egy részén követik, akik nem csak test és látszat szerint követik, hanem akik lélekben is azonosulnak vele, akik a nehézségek között is végig kitartanak mellette, és akik vele együtt megérkeznek majd a mennybe. Mert a Jézus-követésnek ez az igazi célja.

A mai ember – bizonyos felmérések szerint – ideges a mennyország emlegetésétől. Ma sokaknak a mennyország nem jelent semmit, és bosszankodnak akkor, ha valaki mégis a mennyről, Isten örök országáról beszél nekik. Mert a ma embere itt, a földön akarja a mennyországot. A földön akarja a teljes szeretetet. Ezért olyan sok a válasz. *„Nem volt elég szeretet a házasságomban, ezért elváltam”* – mondta egyszer egy fiatalasszony, és sokan még bólogattak is hozzá. Itt, a földön akarta az elég szeretetet, ezért elvált. Nem tudta, vagy nem akarta elfogadni, hogy elég szeretetet csak a mennyben fogunk kapni. Az ember a földön akarja a teljes jólétet és kényelmet. Ezért olyan részvételen a többi emberrel. Esetleg még a buszon se adja át a helyét, mert ennyi kényelemtől se akar lemondani. Ha meg neki nem adják át, fel van háborodva. De miért? Mert nem akarja elfogadni, hogy ez a földi élet nem a teljes kényelem helye. A teljes kényelem Isten mennyei országában vár ránk. Az ember itt, a földön akarja a teljes jólétet, a tökéletes bőséget. Ezért viselkedik sokszor olyan végtelenségig önzően. Ezért nem áldoz javaiból a szegényekre, vagy a közjóra, vagy akár az Isten népére. Legfeljebb jótékonykodik, de nem áldoz, mert nem tudja elfogadni, hogy ezen a földön olykor nélkülözni kell, mert a nélkülözés mentes bőség állapota fenn a mennyben vár ránk. De az ember mindent itt és most akar, ezért olyan ideges, ha a mennyországról van szó.

Jézus pedig arról beszél felolvasott ígénkben, hogy ő nem fog a követőinek instant, rapid boldogságot, földi mennyországot adni. Ezért olyan népszerűtlen ez az igeszakasz. Egyébként nyilvánvaló, hogy akik nem követik Jézust, azok se részesülnek földi mennyországban, mivel földi mennyország nincs! De aki megpróbál a földön mennyországot csinálni magának, az nem alkalmas Jézus követésére. Az nem lehet Jézus tanítványa. Jézus három vonatkozásban is kifejti ezt.

Először is elhangzik Jézus szájából ez a szörnyű mondat: *„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet a tanítványom.”* – Nem lehet ezt a mondatot úgy hitelesen értelmezni, ha közben nem gondolunk az isteni kijelentés többi mondatára is. Ha nem gondolunk a szülők tiszteletének parancsolatára, ha nem gondolunk arra, hogy így biztat az ige: *„férfiak, szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szeretete az egyházat, és önmagát adta érte”* (Ef; 5:25). Továbbá arra az ígére, mely szerint, aki nem szereti testvérét, az nem szeretheti az Istent sem (1Jn; 4:20). Máténál ugyanezt a gondolatot kevésbé radikálisan így mondja Jézus: *„Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám”* (Mt; 10:37). Minden bizonnyal elmondta ezt Jézus így is, úgy is. Lehet, még sokkal többször is elmondta, mint ahányszor fel van jegyezve róla, mert azt akarta, hogy tanítványai megjegyezzék, s minden követője megértse, hogy nem lehet Jézust úgy követni, ha nem ő az első. Nem lehet Jézust úgy követni, hogy nekem fontosabb, amit az apukám vagy anyukám mond, mint amit Jézus. Sok jól nevelt, aranyos hittanos gyerek van. Nagyon udvariasak, nagyon kedvesek. Jó családból származnak, amelyben szeretet van, s ahol talán még jobban is nevelik a gyerekeket, mint egyik-másik keresztyén családban. Jó ezekkel a gyerekekkel dolgozni, mert nincs velük baj az órán. Megtanulják szépen, hogy mit mond nekik Jézus, de elvesznek. A pusztulás útján járnak, mert szerető, ámde istentelen, Jézust nem ismerő szüleiket követik. Ezeket a gyerekeket sajnálom mindig a legjobban. Ha nem hagyják el a szüleik útját, bizony nagy bajba kerülnek. De micsoda érzelmi szakítópróba elfordulni a szerető szülő által kijelölt lelki úttól Jézus kedvéért? Voltaképpen az lenne a legjobb, ha a szülők is megtérnének – de hát a földi élet nem kívánságműsor, s itt végső soron mindenki magáért felelős. Jézus pedig nagyon sarkos szavakkal figyelmeztet: Nem lehet az ő tanítványa, akinek a szerelme fontosabb, mint ő! Ezen a ponton is sokan buknak el. Ez is egy veszélyes pont, mikor a hívő fiatal elkezd magyarázni saját magának, hogy szerinte nem olyan nagy baj, ha inkább a szerelme igényeihez (meg saját ösztöneihez) alkalmazkodik viselkedésében és erkölcsében, mint Krisztushoz. Veszélyes pont, mert a szerelem is nagyon erős indíték tud lenni. De el kell döntenie mindenkinek, hogy kit akar követni. Mert nem lehet úgy Jézus követője senki, ha az unokáját imádja. Mert az imádat Isten kiváltsága. Egyedül neki jár ki imádatunk. *Nem olyan rég jártunk Székesfehérváron a „Bori-várban”.* Nagyon szép, romantikus hely. Nekem kifejezetten tetszik, mivel kedvelem a giccset. *Ámde nagyon jól megjelenik ezen a helyen képileg az, hogy az emberi kapcsolat mekkora bálvány lehet. A kastély közepén van egy szentély. A szentélyében a trónuson az imádott feleség szobra ül, akinek a piciben ábrázolt férj puszilgatja a lábát.* *„Aki nem gyűlöli meg...”* – mondja Jézus. Miért? Mert ami a szíved szentélyének trónusára kerül, – bármi legyen is az – visszataszító, undorító, utálatra méltó, pusztító, kárhózatodat okozó bálvány. Nem szabad az embereket istenként szeretnünk, a bálványokat ellenben helyénvaló meggyűlölnünk. Ezért a legokosabb, ha eleve nem is csinálunk az emberekből magunknak bálványt, s nem is várjuk el másoktól, hogy minket bálványozzanak. Mert ha az emberi szeretetben várod a végső beteljesülést, akkor nem tudod Jézust követni a valóban beteljesítő szeretet hazájába.

„Aki közületek nem válik meg minden vagyonától, nem lehet az én tanítványom” – mondja Jézus. Nem csak az unoka vagy a szerelem lehet ám bálvánnyá az ember számára, hanem a vagyon is. Nem mintha a pénz vagy akár a gazdagság önmagában rossz dolog lenne. De Jézus tanítványa csak az lehet, aki szabad a pénztől. Nem azt jelenti ez, hogy nincs egy vasa sem, hanem azt, hogy vagyona nincs hozzátapadva a lelkéhez. Lelke külön van válva a pénztárcájától. Vagyonának egy picit része sem lehet hozzátapadva a lelkéhez. Hogy mennyire nem könnyű a pénztől szabadnak lenni, s felszabadulni a valódi áldozathozatalra (nem a lelkiismeret-altató jótékonykodásra), azt mutatja a tizedfizetők aránya. Jézus azt mondja: légy a teljes vagyonodtól szabad, mert úgyse az tart meg. A gyakorlatban pedig, akik bőségben élünk is, oly nehezen

engedjük el, oly nehezen áldozzuk oda hálánk jeléül a tizedet is. Pedig Jézus nem akarja, hogy szegény légy. Ő a menny teljes gazdagságába akar bevezetni minket. – De hát nem olyan könnyű mindezt elhinni. Nem olyan könnyű dolog a hit. Nem olyan könnyű Jézust követni. Erre figyelmezteti Jézus az utána zúduló sokaságot, akik közül aztán sokan nem is lesznek valóban az ő tanítványai. Mert nem tud Jézus tanítványa, követője lenni, aki nem tudja meggyűlölni az összes bálványt. Nem tud Jézus követője lenni, aki számára nem Jézus az első, Akinek nem Jézus szava, útmutatása, kívánsága, akarata az első.

Jézust még a saját akaratom se előzheti meg, ha Jézus követője akarok lenni. Saját magam se lehetek bálvánnyá magam számára. Mert magamat nem tudom kiemelni a pusztulás és halandóság mocsarából, melybe beleszülettünk. Egyedül Jézus tud elvezetni a beteljesült örökéletbe. Ezért meghajtom magam, meghajtom az akaratom Jézus előtt, és alázattal követem őt. És ezen a Jézust követő úton fel kell venni a keresztet, mert igaz a mondás; ezen a földi vándorúton mindenkinek megvan a maga keresztje. A hitetlen, a bálványokat követő embereknek is. Meg a hívő embereknek is. Megvolt a keresztje Jézusnak is, és az ő keresztje sem volt könnyű vagy kényelmes. A kereszt sose könnyű. De Jézus keresztjéből áldás fakadt. Az az áldás, hogy a Jézust követő emberek keresztje immár nem csak terhet jelent, nem csak szenvedést, hanem kegyelmet, bűnbocsánatot és Isten elfogadó szeretetét is, hisz Isten elfogadta Jézus áldozatát a kereszten. A keresztyén ember keresztje nem csak halált, de feltámadást is jelent. Hát ebben különbözik Jézus tanítványának a keresztje a hitetlenek keresztjétől. Az övék is halált jelent, csak az övék nem jelent feltámadást. De a keresztet mindenkinek, azaz nekünk is hordoznunk kell.

Egyébként az egész igeszakasz pont a kereszthordozásból és önmegtagadásból érthető meg. Aki nem gyűlöli meg saját magát is..., aki nem veszi fel keresztjét..., nem lehet az én tanítványom – mondja Jézus. Mert Ő nem kedvezett magának. Testét ostor alá rendelte, majd keresztre adta. Lelke, mely tiszta volt, magára vette a bűn összes mocskát, és a kereszten elszenvedte az Isten átkát. – Micsoda szörnyűséges dolgok. Nem ezek a Biblia legszebb lapjai. Vagy mégis? Mégis? Hisz miközben Jézus kiszolgáltatja magát a gyűlöletnek. Jézus teljesen megtagadja testétől a legkisebb jót is, és lelkétől még Isten szeretetét és közelségét is, mindez a legnagyobb szeretetből fakad. Mindez az átok, kín és szenvedés csak azért van, mert Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta. Mindez csak érted és értem van. Mindezt értünk teszi a Fiúisten, mert szenvedélyesen szeret minket, és szenvedélyesen gyűlöli mindazt, ami akadályozza, hogy részesülhessünk az ő örök szeretetéből, a tökéletes mennyi gazdagságból, kényelemből, soha el nem múló boldogságból. Ő nekünk akarja adni mindezt. Ő el akar vezetni minket ehhez. Ezért is beszél ilyen szenvedélyesen. És ezért figyelmezteti az embereket, mikor el kezdik követni őt, hogy az ő követése nem könnyű. Vessen számot mindenki magával, hogy ne járjon úgy, mint a példázatbeli tornyot építő, de félbehagyó ember. Mert Jézust követni, mint a kemény szavakból kiderül, nem könnyű, viszont csak az érkezik meg az országba, aki kitart a próbák és nehézségek között is. Ehhez viszont csakugyan le kell tenni a bálványokat. Mert kedvenc bálványainkkal a szívünkben elsétálgatunk Jézus után, míg könnyű az út. De aztán az út nehézre fordul, és kiderül, hogy választani kell. Választani egy barát és Jézus között. S akinek a barát a bálvány, az otthagyja Jézust, a Krisztus-testet, a gyülekezetet. Vagy választani a munka, család, pénz, önmegvalósító álmok, kényelem, stb. és Jézus között. S akinek bálványa van, otthagyja Jézust. Követte egy darabon, de otthagyja aztán. Láttunk már ilyet. De ne gondoljuk, hogy mi jobbak vagy erősebbek vagyunk. Mi is csak úgy tudjuk Jézust követni, ha meggyűlöljük a bűnt, ha letesszük az összes bálványt, és felvesszük a Jézustól kapott keresztet. A keresztet, mely a kulcs abba az országba, ahova Ő elvezet minket. Ámen.

1. Bátorítja-e Jézus arra a sokaságot arra, hogy gondolkodás nélkül kövesse őt?
 2. Mi utal arra az igében, hogy Jézus követését átgondolt, tudatos döntéssel kell megkezdenuk?
 3. Mi utal arra az igében, hogy nem könnyű Jézus követése?
 4. Háromszor mondja Jézus, hogy „az nem lehet az én tanítványom”. Milyen feltételeket fűz a három esetben ehhez a kijelentéshez?
 5. Milyen bibliai idézeteket tudnátok említeni, melyek arra utalnak, hogy nem lehet egy az egyben szó szerint venni a családtagok gyűlöléséről szóló szavakat? (Az igemagyarázatban is találtok néhányat.)
- a) Tudatosan indultál a Jézus-követés útján? Azt kaptad ezen az úton, amire számítottál, vagy meglepetésként ért, hogy vannak ezen az úton nehézségek is?
 - b) Mennyire tudod elfogadni, hogy Jézus követése kereszthordozást is jelent? Kész vagy elfogadni Isten előtti alázattal a földi úton rád váró szenvedéseket is, vagy elvárod az emberektől, a körülményektől és Istentől, hogy téged máris boldogítsanak?
 - c) Mennyire vagy szabad a vagyondtól? Csak a feleslegből való jótékonykodásra vagy valódi áldozathozatalra (pl. tized) is kész vagy?
 - d) Jártál a Bori-várban? Hogy tetszett a „szentély”? Kísértés számodra, hogy valamelyik családtag (vagy más ember) Jézus elé kerüljön a szívedben? S kísértés számodra, hogy te szeretnél valaki számára a „legfontosabb” lenni?